

Phần 5

Đặt ống nghiệm chứa mầm cây cuối cùng xuống, Vy xem qua tất cả một lần nữa, rồi mới đưa vào gian trữ lạnh để kích thích sự phát triển của chúng.

Cô bước ra ngoài sau khi làm xong công việc nơi phòng thí nghiệm. Đặt người ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn làm việc, Vy thở phào ra thấy nhẹ nhõm sau bao công việc tỉ mỉ ấy.

Đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm, cô vẫn không thấy bóng dáng của Nguyên đâu. Một điều lạ cho cô đây? Con người lúc nào cũng đúng giờ đúng giấc, có khi làm vượt cả thời gian như Nguyên. Thế mà chiều nay lại biến đâu mất biệt, dồn hết cả khối công việc vào cho cô thế nhỉ?

Thắc mắc vậy, nhưng Vy lại thấy làm thích thú. Không có hấn ở đây lòng cô như nhẹ hẫng đi ngàn cân ấy, đỡ phải nơm nớp mỗi khi đối diện với gương mặt lạnh băng của hấn.

Nhưng xét kỹ lại, Nguyên không đến nỗi nào. Con người có chút nghiêm khắc vậy thôi mà. Có lẽ tại cô "dị ứng" với người ta rồi nên sinh ra ác cảm đó thôi.

Mà sao dạo này dường như điều lạ đã xảy ra. Con hén lâu ngày trong Nguyên nay đã chịu mở miệng. Không còn nữa gương mặt lầm lì và giọng nói khô khan, chỉ thoát ra mỗi khi có việc. Thay vào đó, những nụ cười ẩn hiện, những lời nói trầm âm đôi lúc pha lẫn bông đùa đã được thoát ra từ con người tưởng như vô tri giác ấy.

Nhưng cái điều kỳ lạ những tưởng sẽ làm Vy thấy thoải mái hơn ấy, nào ngờ chính nó lại làm cho nỗi ám ảnh không thôi trong Vy và Nguyên.

Không hiểu sao những giấc mơ ở đâu kéo đến trong giấc ngủ. Người ta nói ngày nghĩ thì đêm mơ, nhưng những ý nghĩ của cô về Nguyên có gì tốt đẹp đâu? Hay nói đúng hơn, chỉ là những câu căm ghét muốn được rửa hận mà thôi.

Cô mơ được rửa hận, dù là rửa hận trong mơ đâu chẳng thấy chỉ gặp toàn điều khiếp gì đâu.

Nhớ đến giấc mơ đêm qua Vy còn thấy gương chín cả người và phát hoảng lên khiếp. Cô không hiểu sao mình lại mơ một giấc mơ kỳ cục như vậy? Mơ thấy mình đón nhận nụ hôn của người ta. Mà cái người kia lại chính là cái gã Nguyên đáng ghét ấy chứ. Cầu mong là chẳng phải "ghét của nào trời trao của đó", cầu mong chỉ là mơ thôi.

Vy thâm van vái Phật trời như vậy. Dẫu có yêu cô cũng phải yêu người nào tương xứng với mình chút chút. Ai lại đi yêu kẻ lớn hơn mình cả "chục tuổi" tuổi. Ai lại đi yêu cái gã Nguyên ế vợ ấy chứ.

Tiếng đặt cộp của vật gì đó đặt xuống bàn làm Vy chột bùng tỉnh. Cô vụt ngẩng lên đã thấy Nguyên đang đứng ôm súng tỉ báng lên bàn tự bao giờ. Vy giật mình to mắt nhìn Nguyên đầy ngạc nhiên, ý như hỏi anh vào tự bao giờ?

Nguyên khề nhếch môi cười vẻ chế nhạo, anh cất giọng:

- Cô sao vậy? Thả hồn dạo tặn đâu thế?

Vy đỏ mặt thẹn cả người. Câu nói của Nguyên càng làm cho cô lúng túng. May mà Nguyên không thể bắt được những ý nghĩ trong cô. Nếu không có lẽ cô phải chui xuống đất mà trốn để không xấu hổ cho những giấc mơ vớ vẩn của mình. Vẫn chưa hết bối rối, giọng Vy áp úng:

- Anh vừa vào đây à? Sao chiều nay anh đi làm trễ vậy?

Nguyên giương mắt nhìn Vy thật tự nhiên đáp:

- Vậy à? Cô xem thử dùm tôi mấy giờ rồi.

Vy thật tình vội đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Vừa đúng một giờ rưỡi. Ô, sao sớm thế?

Vy ngẩn ra vụt hiểu và cô hiểu cái ẩn ý trong câu nói của Nguyên. Đó chẳng phải là một câu hỏi mà đúng hơn là câu trả lời đầy châm chọc của Nguyên dành cho cô.

Vy nghe lòng có chút tự ái, cô vội đưa mắt nhìn lên thì bất gặp Nguyên cũng đang nhìn mình với nụ cười tủm tỉm trên môi. Nguyên trông cô, vụt nói:

- Xem ra cô cũng đã nhiễm thói quen của tôi rồi đấy. Mọi khi tôi làm việc suốt chẳng nghỉ trưa, làm cô phải gắng mà đến sớm. Hôm nay tôi đột ngột thay đổi, khiến cô phải mất đi cái đồng hồ sinh học phải không?

Vy bẽn lẽn hướng mắt nhìn sang nơi khác vừa thấy ghét con người trước mặt ghê. Mới sao, làm gì cô cũng không thể qua mặt được con người hấn.

Nguyên sửa lại quai súng rồi khoát lên vai, trông anh thật phong trần trong bộ đồ công nhân đã ngã màu năm tháng. Đội thêm chiếc nón cũ trên đầu, Nguyên nhìn Vy đôi giọng nói tiếp:

Tôi định không đến trại, nhưng nghĩ lại nên tạt qua đây cho cô hay, sợ cô không biết rồi đi lung tung nữa.

Nói rồi Nguyên định quay lưng bước đi, nhưng tiếng Vy đã vụt vang lên hỏi:

- Anh đi đâu vậy? Anh vào rừng đây à?

Nguyên gật đầu một cái rồi bước đi. Giây lát, không hiểu sao anh quay lại hỏi:

- À, chiều nay tôi nghĩ ở trại cũng không thể làm được gì. Nếu cô muốn, cô có thể theo tôi vào rừng mà tìm hiểu thực tế.

Ánh mắt Vy vụt sáng khi nghe lời anh nói, cô cất tiếng như reo:

- Anh nói thật à? Anh cho tôi theo thật hả?

Vẫn là cái gạt đầu cô hữu, anh khẽ đáp:

- Ừ, sao? Có đi không thì bảo?

Vy nhanh chóng giọng đáp như sợ anh sẽ đổi ý:

- Đi chứ! Tôi đi, đi với anh có lẽ tôi sẽ biết thêm được nhiều việc. Một mình tôi loay hoay chẳng biết đi đâu trong khu rừng ấy.

Nguyên khẽ cười nửa miệng rồi quay lưng bước đi. Vy đứng lên! Ầy vội ô khóa bước lên theo anh. Ra đến cửa, Vy khóa nhanh cửa trạm rồi cùng Nguyên băng qua con dốc nhỏ tiến vào rừng.

Một màu xanh vút cao trên đầu Vy, lao xao đan vào nhau như những cánh tay dài xò rộng, che khuất cả một vùng trời rộng lớn.

Vy đưa mắt bao mắt nhìn quanh, không ngờ càng vào sâu, rừng càng rậm thê. Cô chưa kịp lên tiếng xuýt xoa thì đã nghe tiếng Nguyên hỏi:

- Thế nào? Cô thấy thiên nhiên bạt ngàn hùng vĩ chưa?

Vy gạt đầu, mắt cứ mở to đầy thích thú:

- Ở đây nhiều cây to quá! Anh dẫn tôi vào đâu thế? Đây là rừng trồng của anh ư?

Nguyên khẽ bật cười:

- Cô xem cây đứng bên kia kìa, nó lớn hơn tuổi của ba tôi đấy. Đây là rừng phòng hộ, nó thuộc của quốc gia rồi. Tôi làm sao trồng được những cây ngàn ấy tuổi.

Vy nhìn anh tỏ vẻ đã hiểu, rồi vụt la lên tiếng:

- Không khí ở đây thật tuyệt! Mình được nghe tiếng chim, tiếng lá cây và tiếng suối xa nữa anh nhỉ? Giống như trong buổi hòa nhạc vậy. Hèn gì người ta bảo nhạc rừng hay là vậy.

- Cô thì chỉ mới thấy cái đẹp thôi, ở đây không thuận thảo và đẹp như cô nghĩ đâu, không chừng lát nữa hồ nhảy ra vồ mà cô không kịp khóc.

Vy thoáng biến sắc lo sợ, lấp bắp hỏi:

- Ở đây... có hồ nữa sao?

Nhìn nét mặt đang chuyển sang xanh tái của Vy, Nguyên không hiểu được, bật cười giòn:

Nói đùa với thôi, ở đây ai may mắn lắm mới gặp được hồ.

Rồi chột nheo mắt nhìn Vy, anh tiếp giọng:

- Mà nè! Hồ thì hiếm gặp, nhưng rắn rết ở đây thì đầy đàn nhé.

Vy nhìn Nguyên nửa tin, nửa ngờ rồi vụt hiểu ý anh đang muốn trêu mình. Cô ngượng nghịu cúi xuống giấu đi nỗi xấu hổ đang dâng lên đỏ tía cả mặt khi nhớ đến lần vào rừng đầu tiên ấy.

Cái lần vào rừng nhớ đời đã khiến Vy tránh né chẳng dám gặp mặt Nguyên cả mấy tháng trời.

Tiếng Nguyên lại vang lên huyền thuyên cổ giải thích cho Vy hiểu.

- Rừng phòng hộ ở đây, lúc trước rất dày và rộng, nhưng qua thời gian bị con người chặt phá, phát nương.

Đặt biệt hơn cả là bị bọn buôn gỗ lậu, chúng hủy hoại không biết bao nhiêu hecta rừng mà nói - Bọn này bắt nó rồi lại hoàn không. Những người đi "săn" như tôi quả thực rất cực.

Vy tròn mắt nhìn an, vẻ không hiểu.

- Đi săn? Nghĩa là sao? Anh săn gì chứ?

- "Săn người" - Anh tỉnh bơ đáp

Vy thoáng giật mình chột chùn chân lại, ngó anh:

- Anh đi "săn" bọn người buôn lậu ấy hả?

Nguyên gật đầu, mắt chỉ nhìn cô không đáp. Vy run giọng hỏi:

- Vậy cây súng này anh dùng để bắn họ?

Anh gật đầu nói:

- Ừ. Không bắn chúng thì bắn ai?

Vy khẽ rùng mình, mặt cô biến sắc thấy rõ. Vy lắp bắp nói không thành tiếng:

- Thế ra anh giết người? Họ có tội thì để pháp luật trừng trị. Sao anh lại đi bắn người ta hả?

Ánh mắt Nguyên chột long lanh nhìn Vy khó hiểu, giọng nói trở nên rần rỏi chắc nịch:

- Bọn đó chờ pháp luật trừng trị thì lâu lắm. Tôi mà được điều kiện tôi bắn chúng hết.

Vy đưa mắt nhìn Nguyên đầy vẻ sợ hãi, cô lùi bước tiến giọng:

Thôi tôi về. Tôi không đi nữa đâu.

Vẻ ngạc nhiên, anh vội nói:

- Sao vậy? Con nhiều điều thú vị cô chưa được thấy mà.

- Thú vị mấy tôi cũng không muốn đi. Anh cho tôi về.

Vừa nói Vy vừa lùi bước, mắt nhìn anh đầy lo sợ và cảnh giác. Thái độ ấy của cô làm cho Nguyên dù đang cố nghiêm mặt vẫn không nhịn được cười.

Giọng anh vỡ òa, sáng khoái:

- Trông cô kìa, sợ cô đến nỗi chẳng dám đến gần nữa sao?

Rồi vụt thẳng đứng người lại, anh hăng giọng khẽ bảo:

- Nè! Cô trông tôi "dã man" lắm sao hả?

Vy vẫn thu mình đứng trân dảng như phòng vệ. Cô không đáp mà ánh mắt lộ vẻ hoang mang, nhìn anh không chớp. Nguyên thấy thế vừa tức cười vừa thấy thương cho sự cả tin của Vy.

Anh dịu giọng nói:

- Tôi không nghĩ cô để tin như vậy. Tôi tưởng cô đã biết tôi đùa với cô chứ. Cô cho những lời nói của tôi là thật ư?

Vy bắt đầu lên tiếng, nhưng giọng vẫn dè phòng:

- Không thật chẳng lẽ là đùa? Người ta không nói đùa những chuyện ghê gớm ấy đâu.

Anh khẽ cười rồi đáp:

- Bởi vậy mới nói. Cô thật là...

Giọng Nguyên ngập ngừng giây lát rồi nhìn Vy, so vai nói tiếp:

- Nói thật cô đừng buồn nhé. Cô thật là đồ ngốc.

Vy bắt ngờ to mắt nhìn anh, không hiểu vì sao Nguyên lại nói cô như thế. Một chút tự ái nổi lên trong lòng, cô xụ mặt âm ức.

Nguyên vội phân bua:

- Đã bảo không được giận rồi mà. Săn người là cách bọn tôi vẫn gọi đùa khi đi thăm rừng thoi. Chúng tôi làm sao dám bắn chết người hả? Nếu có bắn cũng là những phát súng chỉ thiên hay báo động cho bên kiểm lâm biết thoi.

Cô ngẩng mặt lên vẻ cự nự:

- Vậy có phải tôi ngốc đâu - chỉ tại tôi không biết, còn anh thì không giải thích mà đi lừa người ta.

Anh lắc đầu cười vui:

- Tại cô phán cho tôi tội giết người trước đấy. Tôi không trêu lại cô thật là uổng.

Rồi ngừng lại, anh hít một hơi sâu và nói tiếp:

- Mà cô đừng tưởng bọn buồn lậu ấy hiền đâu nhé, chúng cũng có vũ khí tấn công chúng tôi đấy. Thật ra, chúng tôi làm việc này chỉ là do ý thức trước sự nguy hại mà chúng gây ra.

Có lẽ cô chưa hình dung được sự sỏi mòn lở đất là như thế nào đâu. Nó không những làm mất đi những vùng đất màu mỡ mà còn gây ra không biết bao nhiêu là thiệt hại khi mưa nguồn tràn về.

Nguyên im lặng quay qua nhìn Vy rồi nói như cần cô hiểu:

- Cô chưa chứng kiến cảnh nước đầu nguồn đổ về cuốn phăng tất cả. Cô sẽ cho rằng tôi nói dối. Nhưng nếu sống gắn bó với rừng cô sẽ thấy đau sót lắm. Khi nhìn nhưng cây đại thụ chỉ còn trơ gốc.

Vy khẽ ngẩng lên nhìn anh như vừa khám phá ra điều gì mới mẽ nơi anh. Một tâm hồn quả cảm nhân ái đang đứng trước mặt cô chứ không phải là một người khô khan như cô đã từng nghĩ.

Mối thiện cảm chột dưng lên trong lòng Vy, xua đi nỗi bực tức anh mang đến cho cô từ nãy giờ. Cô nhận ra có một con người khác đang tồn tại trong Nguyên.

Tia mắt long lanh kỳ lạ của Vy đang chiếu nhìn anh làm Nguyên thấy ngượng. Anh không hiểu ánh mắt cô đang nhìn anh với ý gì.

Nhẹ cười ý nhị, anh khẽ trầm giọng:

- Hình như hôm nay tôi nói nhiều thì phải? Không hiểu sao tôi lại đòi tính thế nhỉ?

Vy như đang nhận ra ánh mắt quá lộ liễu của mình, bèn lắc đầu vội bào chữa:

- Không đâu. Anh vẫn như thường thôi mà. Ờ không, anh nói nghe hay hơn đấy chứ.

Nguyên giương mắt nhìn cô tỏ vẻ vui:

- Vậy ư? Tôi nói chuyện đã bớt chút thô lỗ rồi à?

Vy không đáp chỉ khẽ mỉm môi cười, thông thả bước đi trước. Không hiểu sao trong lòng cô lúc này chẳng muốn tranh cãi gì với Nguyên nữa, khác hẳn với mọi khi cô đã "sinh tử" đối đáp lại kẻ đã dám đặt lời trêu cô.

Nguyên thấy Vy đã cất bước đi thì hiểu cô nàng chẳng còn giận đối gì nữa, nên anh cũng mạnh bước theo.

Đi được một quãng, Nguyên chợt nhanh chân bước lên trước Vy, đưa ra một nắm dây leo không hiểu đã lấy từ đâu?

Anh vội lên tiếng hỏi:

- Cô xem cái này thế nào? Dùng được đây!

Vy đưa mắt nhìn mớ dây leo thắc mắc hỏi

- Cây gì thế này? Trông lạ quá! Anh lấy ở đâu vậy?

Nguyên không trả lời mà bứt một đoạn nhỏ đưa cho cô rồi bảo:

- Thì cứ dùng thử đã. Đưa vào miệng thế này, hút vào một hơi như uống nước đây nhé!

Vy tròn mắt nhìn Nguyên, không hiểu ra sao cả. Nhưng cô vẫn làm theo lời anh nói:

- Một dòng nước chạy qua khe họng cô, mang theo hương vị là lạ, mát lạnh.

Vy to mắt ngạc nhiên lẫn thích thú, cô kêu lên:

- Sao lạ vậy? Có nước ...

Nguyên phì cười, giải thích:

- Thì thân nó có mao phải giữ nước rồi. Thứ này vẫn được người đi rừng dùng thay cho nước mỗi khi không tìm ra được con suối nào. Nó là thứ sống bám trên thân cây lớn nên cứ hút dần dinh dưỡng của cây. Thật là tai hại.

Vy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Vậy là nó có hai mặt tất xấu. Nhưng phải làm sao ngăn chặn tác hại xấu của nó chứ?

Nguyên nhún vai, vẻ chịu thua.

- Vô hiệu. Loại dây dại này khó trị lắm. Cũng may nó chẳng có tác hại mấy với những cây dại thụ có sức sống mãnh liệt thế này.

Nói xong, Nguyên xúc lại cây súng trên vai thì bức lên trước, dẫn đường cho Vy đi tiếp.

Đi được một đoạn, anh quay lưng lại định nói điều gì với Vy, nhưng chợt anh chẳng thấy cô đâu. Nguyên nhíu mày tỏ vẻ khó chịu, rồi đưa mắt nhìn một lượt tìm kiếm Vy.

Một thoáng lo ngại đã hiện ra trên gương mặt Nguyên, anh vòng bước trở lại, cất tiếng trở gọi Vy.

- Thúy Vy - cô Thúy Vy.

Tiếng “oi” đâu đây vang lên đáp lời anh và lúc này Nguyên cũng kịp nhận ra cô đang làm gì đu bám cô trèo lên vách đá to gần đó.

Anh vụt hét, la lên với Vy:

- Cô làm gì thế? Xuống mau!

Không có tiếng trả lời cho Nguyên mà thay vào đó là một tiếng phịch vang lên khá rõ kèm theo là thân hình Vy đã nằm trên đất, cạnh những lá khô.

Nguyên thoáng hoảng, anh vội chạy nhanh đến đỡ lấy cô. Đôi mắt Vy lúc này đỏ hoe, rơm rớm nước mắt như sắp khóc.

Cô gượng ngồi dậy với vẻ đau lắm. Nguyên vừa lo vừa bực, chợt anh nổi cáu lên:

- Cô làm cái trò khi gì thế? Trèo lên ấy làm chi, để cho té thế này?

Vy vừa đau vừa tức nên gạt phăng tay anh ra, giọng âm ức:

- Tại anh làm tôi ra thế này còn nổi cái nữa hả? Nếu không phải tại anh hét lên, tôi đâu có giật mình mà té thế này.

Anh gắt giọng nói:

- Rõ là đồ thừa! Cô trèo lên đấy để làm cái gì kia chứ?

Nguyên hằm hực vừa nói vừa ngược lên, anh nhận ra nơi hốc đá nhỏ bên trên một chùm địa lan đang hé nở, những bông hoa đầu tiên ánh vàng.

Chợt hiểu ra ý định của Vy, anh vội lẩm bẩm:

- Thứ ấy có gì đặc sắc đây mà phải nhọc công trèo lấy nó?

Vy vùng vằng đáp:

- Với anh, nó không đặc sắc, nhưng với tôi nó đẹp lắm thì sao?

Anh lại nói giọng có chút dịu lại:

- Hoa để trong thiên nhiên thì nó đẹp, cô đem về trồng chắc gì nó được như ý. Còn chưa nói, nhỡ trên cây ấy có kiến nâu, chúng mà cắn thì chẳng khác nào như ong đất. Lúc ấy đau nhức cả ngày, rồi lại kêu than.

Vy cao giọng gay gắt lẩm bẩm nói với anh:

- Chuyện tôi làm tôi biết đúng sai. Tôi đâu còn trẻ nít nữa mà không biết tự bảo vệ cho mình.

Nguyên khẽ hừ lên lầu bầu nói:

- Bọn con gái các cô thật lạ lắm. Chuyện rõ gốc gác ghêch mà cứ tưởng là mình thông minh.

Tự ái chợt nổi lên tràn ngập cả lòng Vy sau câu nói ấy của anh, cô không vừa vội đáp trả:

- Lấy gì để chứng minh rằng anh... hơn tôi? Chẳng qua anh được nhiều kinh nghiệm, rồi nhận mình uyên thâm. Xin thưa, đó không phải là thông minh.

Nói xong, Vy cũng vụt bước đi sợ gặp lại cơn thịnh nộ của Nguyên thì lớn chuyện. Nhưng mọi việc nào đâu ý muốn, chân Vy chợt khụy xuống sau bước đầu tiên.

Một cảm giác đau nhói nơi khớp chân kịp cho cô đã hiểu mình đã bị trật khớp bị té lúc này.

Vy phục ngồi xuống ôm chân nhăn nhó, vừa đón chờ cơn giận của anh sẵn sàng đưa tới.

Nhưng không, không phải là cơn thịnh nộ mà là bàn tay xạm nắng của Trí Nguyên.

Chợt Nguyên giữ lấy chân cô, anh nghiêm giọng nói như ra lệnh:

- Cô sao rồi? Đưa tôi xem chân nào.

Vy ngẩn ngơ lo ngại, rút chân về nhưng không được, bàn tay Nguyên cứ như gọng kìm giữ chặt chân cô, tay còn lại anh đặt lên đùi Vy và chợt xoay mạnh khớp chân. Một tiếng “khắc” khẽ vang lên, kèm theo tiếng hét toáng của Vy.

- Ôi! Anh bẻ gãy chân tôi hay sao vậy?

Nguyên không đáp chỉ khẽ hừ, anh kéo chân cô co duỗi vài lần rồi hỏi cộc lốc:

- Sao? Thấy hết đau rồi chứ?

Vy khe khẽ gật đầu, cô thấy hết đau thật. Tự nãy giờ trong ý nghĩ, Vy cứ tưởng Nguyên đang tìm cách phục thù cô chứ? Ai ngờ...

Vy đưa mắt lăm lét nhìn anh nửa muốn nói lời cảm ơn, nửa lại tự ái nên thôi.

Cô gượng đứng dậy mà mắt cứ ngó lơ đi đâu tránh nhìn anh. Nguyên lấy làm buồn cười cho điệu bộ làm dáng của cô. Đúng là ngang ngạnh khó trị. Anh thầm nghĩ thế.

Rồi không muốn để ý đến trò vặc vãnh của Vy nữa. Nguyên đứng lên thuận tay phải bỏ những xác lá khô đang bám vào người mình.

Lúc này một màu tối cũng đang buông phủ, làm mất đi mảnh ánh sáng của rừng.

Cơn gió mạnh từ đâu thổi tới xôn xao cả vùng cây lá. Nguyên vội ngẩng nhìn lên quan sát. Trong mắt anh thoáng một chút lo lắng. Quay sang Vy, anh nghiêm giọng bảo:

- Cô và tôi phải về nhanh thôi. Ở đây lâu không tốt đâu

Vy tự giờ vẫn giữ im lặng, nay nghe thấy Nguyên lên tiếng, cô lấy làm thích thú như vừa thắng được anh.

Tính bướng lại nổi lên, cô muốn trái lời anh nói:

- Sao lại phải về sớm vậy? Mình đi chưa được bao nhiêu mà.

Nguyên nói nhanh:

- Tôi sợ cô trở ra không còn đủ thời gian nữa kìa. Trời sắp mưa như trút đấy!

Đáp lời Nguyên là những tiếng ken két va cọ vào nhau của những cành cây lớn. Gió lộng lại ùa qua mang theo vô vàn lá bay như một sự minh chứng.

Tiếng ào ào của gió đã nghe rõ bên tai Vy. Ngược nhìn lên khoảng trời đã nghiêng theo chiều gió, cô vội nói như reo:

- Anh bảo sắp có mưa à? Tôi chưa thấy mưa rừng bao giờ. Lần này gặp, chắc là hay đấy!

Lần này thì Nguyên bực mình thật, anh văng ra tiếng rủa cộc cằn:

- Đồ ngu! Bộ cô tưởng mưa rừng đẹp lãng mạng như thơ nhạc của mấy ông nghệ sĩ sao? Không về mau, lát nữa chẳng còn biết lối mà ra bây giờ.

Dứt lời, Nguyên đã nắm tay Vy kéo đi. Vy uất ức giằng tay lại. Nguyên phát cáu, ánh mắt anh chột trừng nhìn cô nghiêm khắc, làm Vy phải xiù xuống nhượng bộ trong âm ức.

Không khí đối đầu giữa hai người vừa dịu xuống đã bị xé tan luôn bởi tiếng sấm vang rền. Một trận mưa âm âm trút xuống trong tiếng gào thét của gió.

Nguyên kéo tay Vy lôi cô chạy rút trong mưa. Không đầy một phút, cả hai đã ướt sũng nước.

Những tiếng sấm sền sùi liên tục bên tai, rừng bắt đầu gầm rú lên những âm thanh kỳ dị, kinh hãi.

Ánh chớp cứ lóe lên như xé toang khu rừng.

Rừng cây như đã bùng nổi giận, gió rú. Tiếng u u của gió của cây hòa vào tiếng gầm của đất trời nghe đến ghê người.

Vy bắt đầu lo sợ. Dưới chân cô, nước reo chảy như muôn cuốn trôi theo cả mỗi nhịp bước đi.

Vy cứ nhắm mắt chạy phó mặc cho cánh tay kéo của Nguyên. Nước đã thấm vào da thịt, đem đến cho cô cảm giác lạnh buốt. Đôi hàm răng của Vy bắt đầu va vào nhau đánh lập cập liên hồi.

Vy tỉnh giấc trong ánh sáng mờ mờ vàng ảo hắt ra từ đâu đó. Một không gian vắng lặng lặng bao trùm xung quanh. Tiếng côn trùng rả rích xa lạ vọng lại. Cô gượng choàng ngồi dậy và nhận ra mình đã về nơi phòng nhỏ, quen thuộc từ bao giờ. Nhíu mày cô định thần lại, Vy tự hỏi không biết làm sao mình có thể về được nơi này?

Con mưa rừng bắt chột đổ xuống như trút nước. Vy nhớ mình đang chạy... rền vang sóng động của núi rừng.

Rồi như cô đã ngã im lặng trong những bước chân cuồng quýt và lạnh cóng người. Ai đó đã đỡ và nhất bông cô lên. Vy không thể nhớ hết được.

Có lẽ là Nguyên. Đúng vậy, chỉ có Nguyên bên cô lúc ấy mà thôi. Và có lẽ anh cũng là người đã đưa cô về đây.

Vy khẽ rùng mình khi nhớ lại những việc đã xảy ra. Cô đúng là con nhỏ ngốc nghếch mà lại tự kiêu đóng trò kịch cỡm. Nếu không có Nguyên chẳng biết cô đã ra sao trong cơn cuồng nộ ấy của đất trời.

Thế mà cô lại chống đối anh, cái tính bướng bỉnh ấy của Vy đúng ra bị trừng trị. Lẽ ra Nguyễn đã có thể bỏ mặc cô trong trò chơi ngu xuẩn ấy.

Anh có thể bỏ về mà không sợ ai trách cứ vì con bé thiên cằn trong cô có chịu nghe lời anh đâu.

Một bài học nhớ đời cho cô nếu như Nguyễn hành động thế. Nhưng anh đã không có lẽ vì Nguyễn hiểu được những gì cần làm và không nên đùa ngốc nghếch trong hoàn cảnh ấy.

Hơn thế nữa, trong con người ấy, có bản chất cao ngạo của một người đàn ông không dễ gì khuất phục trước một người con gái ngang ngạnh như cô.

Tiếng nhạc điệu đồng hồ điểm đã thêm một giờ nữa. Vy đưa mắt nhìn sang chiếc bàn nhỏ nơi có đặt đồng hồ nhận ra đêm đã về chín giờ. Chín giờ, với vùng đời mía heo hút gió lạnh lẽo này đã là khuya lắm rồi.

Mọi thứ đều vắng lặng, không gian thật yên ắng, chỉ có tiếng mưa nhỏ giọt rơi trên mái hiên.

Vy choàng người dậy ra khỏi giường tìm cho mình một ly nước lạnh. Cổ họng cô giờ đây đã khát khan cả lên.

Uống xong miếng nước, Vy trở lại giường nằm, chợt nhận ra mình không hề chớp mắt được nữa. Cũng phải thôi, tính ra cô đã ngủ ngót cả bốn, năm tiếng đồng hồ. Giờ này còn mệt mỏi gì nữa đâu mà ngủ?

Vy trở mình sang bên thở ra. Bên kia vách, tiếng ngáy ngủ của mẹ con chị Cẩm vọng qua rõ mồn một.

Ai cũng đã ngon giấc, vậy cô phải làm gì đây? Lại trở mình và lần này Vy đưa tay lần tìm cuốn sách còn đọc dang dở hôm qua, nhưng cô chẳng thấy đâu.

Chợt nhớ, Vy chặt lưỡi cho sự đãng trí của mình. Quyển sách cô lại bỏ quên nơi bàn viết ở trạm rồi.

Bây giờ mà qua trạm thì khiếp quá. Đường tuy không xa nhưng trời tối đen thế này. Vy chẳng can đảm.

Nằm im được giây lát, Vy lại choàng dậy tìm cho mình chiếc đèn pin, cô không đi không được, vì chẳng thể dễ được giấc ngủ đến cho mình nữa.

Thôi đành làm gan vậy, Vy thầm nghĩ rồi xỏ lấy đôi dép kéo xệch bước đi. Dù sao có phát ra tiếng gì đấy cũng đỡ run hơn mà.

Bước thấp bước cao rồi chân Vy cũng đến được nơi cửa trạm. Cô thở phào ra vuốt nhẹ lấy ngực rồi mới mở khóa cửa bước vào.

Bên trong, không như mong đợi của Vy, chẳng có một ánh đèn chiếu sáng. Vội chựng lại, sao kì thế này? một khi Nguyễn vẫn để sáng đèn trong phòng kia mà. Chẳng lẽ hôm nay lại về quên?

Khẽ chặt lưỡi nén nỗi bức tức, Vy xoa nhẹ bật chiếc đèn pin rọi đường mở công tắc.

Khi ánh điện tỏa sáng cả gian phòng cũng là lúc Vy giật mình lùi lại. Trên chiếc giường xếp, Nguyên vẫn thường hay dùng mỗi khi ngủ lại qua đêm, có một cơ thể đang động đậy, quán tròn trong chăn kín mít.

Ai thế này? Hôm nay Nguyên đâu có trực. Vy thăm lo sợ, bây giờ cô mới nhận ra có tiếng rên khe khẽ phát ra từ con người ấy. Tiếng rên mỗi lúc một khó nhọc và gấp rút. Cô trấn tĩnh mình lại, Vy chăm chăm ngó vào con người ấy, cô lên tiếng hỏi mà giọng vẫn run:

- Ai? Ai thế?

Không có tiếng đáp trả lời mà chỉ có tiếng rên. Đúng hơn là tiếng thở run phát ra đây một nhọc.

Vy vượt ngực trấn an nỗi lo sợ phập phồng trong lòng, cô làm gan bước tới gần hơn, định giờ mền xem đó là ai.

Nhưng không đợi hành động ấy của Vy, một đầu tóc rối bù đã ló ra cùng với gương mặt xanh xao tái mét Vy nhận ra đó là Nguyên.

Cô bật thốt:

- Là anh đó hả?

Không đáp được lời Vy, thân hình Nguyên cứ run lên bần bật, giọng anh thều thào

- Tôi lạnh quá! Tôi thấy lạnh lắm.

Vy nhìn Nguyên thấy lo, cô bước lại gần ái ngại hỏi:

- Anh sao vậy? Anh bệnh như thế nào?

Rồi đưa tay nhẹ sờ lên trán Nguyên, cô cảm nhận được sức nóng hầm hầm bùng trong cơ thể anh.

Vy vụt kêu lên:

- Sao anh lại nóng ran thế này? Người như lửa vậy?

- Tôi lạnh lắm! Cô lấy mền đắp thêm vào cho tôi đi.

Nguyên lắc đầu nói trong tiếng run đứt quãng. Vy lo sợ, lại đưa tay sờ vào gương mặt đang nóng của anh mà rớt rít:

- Anh bị sốt rồi. Trận mưa hồi chiều lớn như vậy, sao về đến nhà anh không uống thuốc đề phòng kia chứ.

- Không phải. Bệnh cũ của tôi tái phát lại thôi.

Nguyên lại cuộn người run lên từng chập, hơi thở của anh phả vào nóng hổi cả tay Vy, làm cô cũng run lên cuống quýt theo anh:

- Thôi anh đừng nói chuyện nữa. Để tôi kiểm thuốc cho anh uống. Vy đứng lên định vội bước đi, đã bị cánh tay anh nắm giữ lại.

- Cô lấy giùm tôi chai thuốc nơi hộc bàn làm việc. Thuốc cảm chẳng có tác dụng gì với tôi đâu.

Vy gật đầu, cô nhanh bước đến bên hộc bàn của Nguyên tìm lọ thuốc trên tay, Vy đưa lên xem, nhưng cô chẳng biết là thuốc gì mở lấy nắp lọ, cô vội đưa cho anh, giọng không hết lo âu:

- Anh xem có phải thuốc của anh cần dùng không?

Nguyên không đáp, anh đưa bàn tay run bật của mình ra trút một vốc thuốc bỏ mau vào miệng. Vy hốt hoảng kêu lên cảnh anh, nhưng không kịp.

- Anh ... anh uống gì nhiều thế hả?

Nguyên lắc đầu ra hiệu với cô cho anh xin miếng nước, rồi nâng lấy đầu anh kê ly nước vào miệng cho anh uống. Gương mặt cô hiện rõ nỗi bồn chồn lo lắng:

- Anh sao rồi hả? Anh thấy có đỡ hơn không?

Nguyên vẫn không đáp, anh nằm xuống mắt nhắm nghiền mà người vẫn không hết run.

Tiếng rên ư ử thoát ra từ cổ họng anh mỗi lúc một rõ. Những điệp khúc cứ lặp lại trong hơi thở đứt quãng:

- Hừ ... hừ ... lạnh quá...

Vy sợ đến phát khóc. Cô ôm lấy cánh tay anh, xoa vào nhau mà gọi:

- Trí Nguyên! Anh không sao chứ Anh trả lời tôi đi mà.

Không một lời đáp, người anh cứ run lên cầm cập trông thật là khổ sở.

Vy hoảng quá, cô lay tay, người anh, nói trong sợ hãi:

- Trí Nguyên! Anh đừng đùa với tôi nghen. Anh tỉnh lại đi.

Nguyên vẫn nằm im, dường như anh đã chìm vào trong mê man, chỉ còn những tiếng rên trong đôi hàm răng đánh lập cập.

Vy sợ quá bật khóc, cô lắc lắc mặt anh, lay gọi:

- Đừng làm vậy mà anh Nguyên. Tôi biết lỗi của tôi rồi, tại tôi làm anh mang bệnh phải không? Bất quá sau này anh nói gì tôi cũng nghe theo lời anh hết.

- Trí Nguyên! Anh không được nằm im. Anh đừng làm tôi sợ nghe. Anh tỉnh lại đi, tôi kêu người lại giúp anh mà.

Tiếng gọi của Vy chỉ rơi vào trong khoảng không im lặng của gian phòng. Cô òa khóc dữ hơn.

Bây giờ Vy sợ nhất là anh sẽ chết. Không, Vy không muốn anh chết, lỗi của cô sao lại trút vào cho anh chứ?

Chỉ cần anh tỉnh lại thôi, sau này cô sẽ không làm gì chống đối lại anh cả. Dù anh có nghiêm khắc mấy, cô cũng nghe theo mà.

Vy hét khóc rồi lại đứng lên, song chẳng mấy chốc cô lại quỳ thụt xuống giọt ngắn giọt dài lay lắt người anh.

Vy không dám bỏ Nguyên mà đi, cơ sở anh sẽ xảy ra mệnh hệ nào. Nhưng không đi thì biết làm sao? Cô phải làm cách nào để cứu anh đây chứ?